

MISJONSBRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 20

15. OKTOBER 1929

1. ÅRGANG

Fra jordens ytterste kant — Alaska

Endelig kommer også vi for å kvittere og takke for bladet som har kommet regelmessig — holdt jeg på å si. Ja, vi har da fått post 3 ganger dette år og hver gang har noen nr. av Misjons-Røsten kommet velberget, mens andre småblader er blitt borte eller revet tvers over. Den solide innpakning hjelper. Naturligvis var det en overraskelse. Vi beskuet de første nr. nøie, kanskje litt mistenksom, som jo sies å være naturlig for nordboen.

Vi er da iallfall blitt glad i Misjons-Røst'en. Har vært dyrebart å få lese de mange brever fra søsken som er spredd rundt i verden i samme erinde som vi. Siden vi kom til dette enotomme «fengsel», hvor vi har vært i 6 år nu, har vi mere fått våre øine opplatt for den store åker, som er verden.

Og det er velsignet å få følge med Guds øine (Gu's And — 2. kor. 16, 9, Ap. 5, 6) rundt i verden for å støtte de helligere. Jeg ser klart at vi kan få være Guds medarbeidere i hv. rommelst, uten forskjell, hvor vi bo på jordkloden. Tenk, arbeide med Gud.

Om Gud vil skal vi kanskje en annen gang fortelle noen av våre erfaringer på dette område. Men intill videre vil jeg bare si, at det er vi selv som har hatt den største velsignelse og utbytte av denne tjeneste. Iblant har vi vært fristet til å misunne de søsken som har så rike anledninger, som suser avsted i biler for å nå masser av hedninger med Livets ord. Men så blir vi minnet om, at vi har jo iallfall Herrens hester og vogner (2. Kongeb. 6,17, Hab. 3, 8) og så får vi sette oss op i disse frelsesvogner. Ja, tenk å få arbeide sammen med Gud. I det ytre har vi det svært innskrenket her, men så

Motstand mot evangeliet, og andre vanskelige saker.

Billedet viser hvordan husene ser ut. Det av tre er dog bare en slags gang eller skur som de bruker til stabur eller lagerrom. Somme gjør disse skur p. n. e. Husene de bor i er innenfor og er av sten og jord som de kan se på billedet.

Russiske flyktninger. Hilsen fra en eskimobroder.

Inverdig er husene som oftest foret med tre. Man må ikke ha hvitt felle når man skal besøke dem og krype inn av først det ene hull så forbi endel skidne hunde og inn gjennom det indre, især da marken her nesten alltid er våt.

har Gud åpenbart dette for oss for at vi ikke skal forsømme, men ha stor trøst i Gud.

Hele tiden har vi arbeidet under et sterkt trykk av motstand fra skolen her. Eskimoen, som var lærer her de første 3 år, var fra Nome. Han spilte orgel, prekte, bad, danset og spilte kort m. v., støttet av sin pastor som erkjente ham for en god kristen. Gjenfødelsen stod han imot. Man skulde gjøre sitt beste — prøv å være en kristen. Selvfølgelig blev vi stemplet som «snevres» o. m. a.

Vi var glad da han blev flyttet og håpet på bedring, når vi fikk en hvit lærer og dertil en gammel mann som engang hadde vært misjonslæge over på fastlandet et sted. A, hvor vi blev skuffet! En mer dårlig fyr kan neppe tenkes. Kunde skrive en bok om ham og hans bedrifter. Men nok er å si at han er den frekkeste gudsfornekter vi har møtt. Og

av dem vil gjerne høre Gud til. Flere enkelte og 2 hele familier har sist vinter bekjent å ville vende sig til Gud og bli frelst. Men så er strømmen så sterk i den annen retning, så snart de kommer ut av huset.

I april kom 2 unge russere over isen. En livsfarlig ferd. De greide ikke å leve med eskimoene så vi måtte ta oss av den ene og læreren den andre. Vår gutt hadde tysk mor og finsk far. Hans mor var kristen (evangelisk). Han var vel kjent i Bibelen, hadde gått på skole i et kristelig akademi; men da han kom til universitetet røvet de alt slikt fra ham. I førstningen vilde han intet høre om Gud, men litt efter litt begynte han å lese i vår store russiske bibel.

De kom sig, ved en løgn av læreren her, til Nome. Der skal de dog være i fengsel ennå. Også den annen gutt var glad ved å

av dem vil gjerne høre Gud til. Flere enkelte og 2 hele familier har sist vinter bekjent å ville vende sig til Gud og bli frelst. Men så er strømmen så sterk i den annen retning, så snart de kommer ut av huset.

I april kom 2 unge russere over isen. En livsfarlig ferd. De greide ikke å leve med eskimoene så vi måtte ta oss av den ene og læreren den andre. Vår gutt hadde tysk mor og finsk far. Hans mor var kristen (evangelisk). Han var vel kjent i Bibelen, hadde gått på skole i et kristelig akademi; men da han kom til universitetet røvet de alt slikt fra ham. I førstningen vilde han intet høre om Gud, men litt efter litt begynte han å lese i vår store russiske bibel.

De kom sig, ved en løgn av læreren her, til Nome. Der skal de dog være i fengsel ennå. Også den annen gutt var glad ved å

få et testamente av oss på sitt eget språk.

Sibiria holder sine porter lukket fremdeles. Bitterheten var stor over at vi ikke vilde utlevere de to flykninger av hvilke den ene var beskyldt for å ha stjålet penger. Så nu skal ingen få lov å komme herfra dit.

Nyseter er i Nome nu. Jeg måtte bli her da vi fikk besøk av en troende eskimo fra svenske misjonsforsamlingen. Han tenkte å prøve å komme inn i Sibiria igjen. Han kom samme dag som russere reiste. Nu kanskje han blir her eller reiser til en annen øy et stykke herfra. Han er meget interessert når jeg forteller fra misjonsberetningene jeg leser. Brevene fra str. Engstrøm grep ham visst, som det gjorde mig. Jeg fortalte ham at hun sluttet et brev med at hun aldri vilde gi op.

Alt han sa var: That's good (det er godt). Eskimoene røber sverer nødig sine følelser. Men da vi siden høiet våre kne brast det ut av ham på hans gebroknede engelsk: «Herre, velsign den søsteren i India som aldri, aldri vil gi op». Han liker å synge «Mer enn millionær» som han har lært i svenske misjonen. Holder på at vi skal oversette den til engelsk og eskimo.

Haa ønsker sig en tur til Skandinavia. Gamle svenske misjonær Høijer hadde lovet ham det, men så døde han jo. Han ber mig hilse de norske venner.

Hjertelig hilsen også fra mig. Eders i Jesus

Laura Nyseter. Diomed 13. aug. 1929.

— Bi på Herren, vær trøstig, og ditt hjerte være sterkt, ja Li på Herren.

Salm. 27, 14.

En velsignet vekkelse.

Da diakonen talte i menigheten.

Fra engelsk ved Marthin Nielsen, Oslo.

Vi forventet ikke noe ualmindelig den dag, men vi kom just som før. Det var en varm søndag i juni, og den årlige hedningemisjonspreken skulde lyde og kollekten optas. Det oppvakte oss ikke noe, for vi hadde sovet, må jeg si, gjennom både preken og kollektoptagelse så mange ganger før. Det var ikke talen nettop, for den syntes ikke så forskjellig fra almindelig, men på en eller annen måte blev diakonen grepen.

Såvidt som jeg husker, tok presten som tekst: «Går til all skapning», men dvelte særlig ved ordet: «Gå!». Han talte ikke om å opta kollekt, men om å gå, og Herren vilde aldri bli tilfredsstillet før vi gikk.

Våre kollekt, fortalte han oss, blev ikke for store, og alltid blev han minnet om en historie han hadde hørt om en gutt: Det syntes

som om den lille gutt lå til side noe av det beste kjøtt på sin tallerken til hunden. Hans mor blev oppmerksom på dette og bad ham spise det selv, og etter middagen kunde han ta hvad der var tilbake og gi til hunden. Etter middagen samlet han så sammen smulene av fett, ben og brød og bragte det til hunden, og noen hørte ham bedrøvet si: «Jeg tenkte å bringe dig et offer, Fido, men jeg har bare fått en kollekt!».

De fleste av oss har ikke gitt meget i kollektene, bare nok til å se respektable ut når kurven passerer.

Men presten gikk videre i sin tale og viste oss at befalingen: «Gå!» mente nettop hvad den sa. Han sa at alle hadde å gå. Nu har jeg alltid tenkt, at det var et spesielt kall som kom til én her og en annen der, og når de fulgte dette, had-

de de å bli misjonærer. Men presten sa at det stod ikke i Bibelen. Alle var befalt å gå, såfremt de ikke hadde et kall til å være hjemme, var de bundet til å gjøre sitt beste for å finne anledning til å hjelpe alle som kunde gå.

Derefter spurte han oss hvorledes vi vilde føle det, hvis vi ikke hadde noen Jesus å gå til for å få tilgivelse for våre synder, hjelp i våre vanskeligheter, styrke imot tristelser, trøst i sorg og veiledning i besværligheter? Og videre om vi ikke hadde Jesus til å si oss hvorledes vi skal leve her, og spesielt om vi ingen Jesus hadde til å fortelle oss om Guds kjærlighet. Dette er det som gjør livet så mørkt for hedningene, og i våre gaver må vi huske Herrens befaling til oss om å gå.

Presten bad derefter kort og gamle diakon Bright stod derefter for å samle inn kollekten på sin side. Diakonen var en god og ærlig mann. Han hadde en vakker bondegård på 200 acres og en pen familie, alle tilhørende menigheten. Jim, den eldste, styrte gården, Jack var nettop ferdig til å gå til universitetet og Mary hadde diplom som

lærerinne og studerte sykepleie ved et Toronto-hospital. Moderen var også en vakker kvinne.

Den gamle diakon hadde vært omtrent døv i de siste år, og han satt alene på første benk. Jeg tror han var kommet i en slags drømmetilstand over prekenen, for da han skulde til å samle inn kollekten beovnte han å tale høyt med sig selv. Han kunde dog ikke høre sig selv, for man måtte rope for å få ham til å forstå noe.

Han talte som sagt for sig selv, og såvidt jeg husker er dette hvad han sa: «Så — dette: «Gå!» menes mig og hver eneste av oss, og dette er Herrens kurv; hvad vi legger i den er vår hjelp og viser samtidig hvor meget vi elsker ham og hvor megen verd vi har for ham, siden vi ikke går selv».

Han gikk til den bakerste benk og leverte kurven. Disse benker var alltid fulle av unge menn, og eftersom de la sine penger i kurven fortsatte den gamle mann sin tale: «25 cents fra Sam Jones. Min gutt, du er mere verd enn det for Herren. — 10 cents fra David Brown, 5 fra Tom Stone og ingenting fra Steve

Jackson. 40 cents fra fire gutter og enhver av dem kunde gå. De er verd 60J dollars om året for sine fedre og bare 40 cents for Herrens».

På den neste benk satt Allan og hans familie. Allan ga en dollars for familien, og den gamle diakon bevegte sig videre, sigende: «Prisen på en av dine middager nede i byen, halvten av det par hanker du bærer, nesten så meget som du spenderte på iskrem siste uke, en eske sukkertøi». Dette var diakonens kommentar eftersom pengene falt fra dommeren og hans familie.

Derefter la far John Robb i en sammenrullet seddel, fru Robb en annen og deres sønn en liten konvolutt bugnende med pennier og Maggie hjalp den yngste å legge i en annen — og den gamle diakon sa: «Gud velsigne deres».

Vær sikker, vi var alle lyttende, skjønt vi ikke turde vende oss om, og mange var glad for at diakonen ikke optok kollekten på den annen side også.

John Mc.Glays benk kom. «Verd en dollar om året for Herren og Forts. 4. side.

